

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13.08.1998, sp. zn. 4 To 566/98, ECLI:CZ:KSCB:1998:4.TO.566.1998.1

Číslo: 42/1999

Právní věta: I. Jednočinný souběh trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. b) tr. zák. s trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. není vyloučen.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 13.08.1998

Spisová značka: 4 To 566/98

Číslo rozhodnutí: 42

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Souběh

Předpisy: 140/1961 Sb. § 171 odst. 1 písm. c) § 201 písm. b)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 42

I. Jednočinný souběh trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. b) tr. zák. s trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. není vyloučen.

II. Trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. se může dopustit i řidič, který řídí motorové vozidlo v době, kdy mu taková činnost byla zakázána rozhodnutím správního orgánu.

(Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 8. 1998 sp. zn. [4 To 566/98](#))

Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil k odvolání okresní státní zástupkyně ve Strakonicih rozsudek Okresního soudu ve Strakonicih ze dne 28. 5. 1998 sp. zn. 1 T 93/98 a obžalovaného K. N. uznal vinným trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. b) tr. zák. a trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a odsoudil jej k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na dva roky a trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu tří let.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících ze dne 28. 5. 1998 sp. zn. 1 T 93/98 byl obžalovaný K. N. uznán vinným trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. b) tr. zák. a odsouzen k trestu odnětí svobody na čtyři měsíce s podmíněným odkladem na zkušební dobu tří roků a k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na tři roky.

Podle zjištění okresního soudu spáchal obžalovaný uvedený trestný čin tak, že dne 18. 3. 1998 řídil motocykl zn. ČZ a bylo mu v krvi zjištěno 1,44 g/kg alkoholu, a to i přesto, že mu byl pravomocným rozhodnutím Policie České republiky mimo jiné uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců se započítáním od 9. 2. 1998.

Proti uvedenému rozsudku podala včas odvolání okresní státní zástupkyně ve Strakonících. Napadla jím zejména výrok o vině, přičemž zdůraznila, že nelze souhlasit s názorem okresního soudu, podle něhož by měl být uvedený skutek kvalifikován pouze jako trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. b) tr. zák., a nikoli také jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., jak byl kvalifikován v obžalobě. Poukázala přitom na trestněprávní teorii, podle níž platí, že každý skutek má být posuzován zásadně podle všech zákonných ustanovení, jejichž znaky má, pokud je to potřebné, aby byla plně vystižena jeho povaha a nebezpečnost činu pro společnost, jestliže se nejedná o případy vyloučení jednočinného souběhu. Teorie a praxe uvádí čtyři typové skupiny: specialitu - subsidiaritu - faktickou konzumpci - pokračování v trestném činu, trestný čin hromadný a trestný čin trvající. Podle jejího názoru nelze tuto trestní věc podřadit typově ani pod jeden z uvedených případů vyloučení jednočinného souběhu. Navíc nelze souhlasit s právním názorem okresního soudu, že zákaz činnosti byl uložen ve správním řízení, a skutečnost postihu ve správním řízení je součástí právní kvalifikace podle § 201 tr. zák. Obžalovaný měl být uznán vinným z trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. b) tr. zák. účinného od 1. 1. 1998 v jednočinném souběhu s trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. účinného od 1. 1. 1998. Není pak pochyb o tom, že měl být obžalovanému uložen úhrnný trest podle § 35 odst. 1 tr. zák., přičemž měl být v jeho prospěch zohledněn jeho dosud řádný život a doznání, a na druhé straně přitěžující okolnost spáchání více trestných činů a fakt, že žalované trestné činnosti se dopustil krátce po potrestání ve správním řízení. Krajský soud by proto měl napadený rozsudek zrušit a rozhodnout ve smyslu těchto úvah o vině obžalovaného trestnými činy podle § 201 písm. b) tr. zák. účinného od 1. 1. 1998 a podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. účinného od 1. 1. 1998 a uložit mu za to úhrnný trest odnětí svobody při horní hranici zákonné trestní sazby § 201 tr. zák. s podmíněným odkladem na zkušební dobu v dolní polovině trestní sazby, maximálně v trvání dvou let, a zároveň trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů, v dolní polovině zákonné sazby, maximálně na dobu tří let.

Z podnětu odvolání okresní státní zástupkyně přezkoumal soud druhého stupně podle § 254 odst. 1 tr. ř. napadený rozsudek i řízení jemu předcházející a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nedošlo k podstatným vadám. Již v přípravném řízení byly procesně opatřeny a zajištěny důkazy potřebné k náležitému objasnění věci a odůvodňující postavení obžalovaného pro shora uvedený skutek před soud na podkladě obžaloby. Tyto důkazy provedl nezávadně soud prvního stupně při hlavním líčení. Je třeba dodat, že v dosavadním řízení také byla respektována procesní ustanovení, jejichž smyslem a cílem je vymezení a zajištění práv obhajoby. O těchto právech byl obžalovaný opakovaně poučen a byla mu dána plná možnost jejich uplatnění.

Provedené důkazy soud prvního stupně správně a v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. zhodnotil, a na tomto základě zjistil skutkový stav věci, o němž nevznikly důvodné pochybnosti, a to zásadně v

rozsahu potřebném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr. ř.).

Spolehlivě tedy zjistil, že obžalovaný přes uložený zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel řídil motocykl pod vlivem alkoholu.

Tato skutková zjištění byla založena na úplném doznání obžalovaného, na protokolu o ústním projednání dopravního přestupku, rozhodnutí o přestupku, protokolu o lékařském vyšetření na ovlivnění alkoholem a výpisu z evidenční karty řidiče. Postačí přitom konstatování, že tyto důkazy se vzájemně potvrzovaly a neodporovaly si.

Odvolací soud považoval za potřebné k popisu skutku, tak jak byl uveden ve výroku napadeného rozsudku, v zájmu přesnosti dodat, že zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců byl obžalovanému uložen pro přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. d) zák. č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a pro přestupek na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomániemi podle § 30 odst. 1 písm. h) zák. č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Tyto skutečnosti, jež vyplývaly z příslušného správního rozhodnutí, byly správně vyjádřeny v podané obžalobě.

Soud prvního stupně však nepostupoval dostatečně důsledně a přesně při právní kvalifikaci zjištěného skutku. Nedůvodně učinil závěr, že skutek lze kvalifikovat pouze jako trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. b) tr. zák. s tím, že právní kvalifikace podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. by byla naplněna jen tehdy, kdyby obžalovaný řídil motorové vozidlo v době trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel uloženého mu pravomocným rozsudkem. Pokud v tomto případě sankce zákazu činnosti byla uložena obžalovanému nikoli rozsudkem, nýbrž ve správním řízení, je tato skutečnost postihu ve správním řízení součástí právní kvalifikace podle § 201 tr. zák.

Odvolací soud naopak souhlasil s právními závěry podané obžaloby, která ve skutku spatřovala trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. b) tr. zák. v jednočinném souběhu s trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., a s právními argumenty rozvedenými v podaném odvolání. Především tedy musel zdůraznit, že jednočinný souběh uvedených trestných činů není vyloučen, a to již proto, že mají zcela odlišné objekty. Objektem trestného činu podle § 171 tr. zák. je zájem na řádném výkonu rozhodnutí státních orgánů, zatímco objektem trestného činu podle § 201 tr. zák. je zájem na ochraně života a zdraví lidí i majetku před ohrožením určitého druhu; a to před jednáním, které má obecně nebezpečnou povahu. Tento závěr vyplýval i ze zmíněné právní argumentace podaného odvolání.

Za zcela nesprávnou bylo třeba považovat úvahu okresního soudu, podle níž by měly být znaky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. naplněny pouze tehdy, pokud by obžalovaný řídil motorové vozidlo v době trestu zákazu činnosti uloženého mu pravomocným rozsudkem. V tomto směru postačí odkázat na znění ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák.: "... kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu tím, že vykonává činnost, která mu byla zakázána." Je tedy zřejmé, že i takové správní rozhodnutí, jímž byl zakázán výkon určité činnosti, jak tomu bylo v posuzovaném případě, požívá trestněprávní ochrany podle citovaného ustanovení.

Odvolací soud proto musel na základě výše rozvedených okolností učinit závěr, že zjištěný skutek měl být kvalifikován tak, jak bylo uvedeno v podané obžalobě, a to i proto, že právní kvalifikace trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. byla odůvodněna i z hlediska materiálního (§ 3 odst. 2, 4 tr. zák.). Okolnosti činu, a to především fakt, že obžalovaný řídil motocykl v krátkém časovém sledu opakovaně na nezanedbatelnou vzdálenost, a to dokonce ve stavu, který vylučoval jeho způsobilost bezpečně motorové vozidlo ovládat, jakož i fakt, že se pokusil uniknout policejní hlídce, která jej vyzvala k zastavení, zvýšily stupeň společenské

nebezpečnosti činu do té míry, že byl zřetelně vyšší než nepatrný.

Vzhledem k těmto skutečnostem nemohl napadený rozsudek obstát a odvolací soud jej proto musel k podanému odvolání podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. v celém rozsahu zrušit. Jelikož k tomu měl dostatek podkladů ve výsledcích dosavadního řízení, sám ve věci rozhodl podle § 259 odst. 3 tr. ř. rozsudkem. Obžalovaného uznal vinným skutkem popsaným ve výroku tohoto rozhodnutí a tento skutek kvalifikoval z důvodů výše rozvedených jako trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. b) tr. zák. a trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák.

Dále se odvolací soud podrobně zabýval odůvodněním výroku o trestu.